

Історія адвентистської громади с. Мамаївці Чернівецької області

Василь Якубович народився 25 лютого 1876 р. в селі Нові Мамаївці, а в 1898 р. їде за своєю судженою Іфтимією в Бухарест, де вона працювала. Там вони одружилися. Оскільки Якубович добре володів німецькою мовою, його взяв на службу австрійський посол у Бухаресті. У цей час адвентисти проповідують у Бухаресті, й Якубович одним із перших приймає це вчення. У 1900 р. він приймає водне хрещення і стає членом Церкви адвентистів сьомого дня.

У 1911-1912 рр. Василь переїжджає в м. Радівці Сучавського повіту, а після Першої світової війни – у Чернівці. Він багато трудився на Буковині та Північній Молдові. Це був невтомний книгоноша, який пішки обійшов майже всі села Буковини та Бесарабії. У 1920 році, коли в Румунії був організований Уніон, Василь Якубович був покликаний на служіння біблійним працівником.

У Василя Якубовича була сестра Ганна Якубович (Майовська). Вона мешкала у цьому селі, але часто їздила в гості до брата, іноді на тривалий час. Коли він мешкав у Радівцях, у 1914 році, Дух Святий торкнувся її серця і вона прийняла адвентистське вчення, яке проповідував її брат. Приймавши водне хрещення, Ганна стала членом Адвентистської церкви. Тому 1914 рік вважається датою, коли адвентистська вістка вперше приходить у Мамаївці.

Звичайно, після повернення на Буковину, Ганна Майовська не могла мати повноцінного християнського спілкування, хіба що з окремими віруючими, німецькими колоністами, що оселилися і проживали у Чернівцях на Роші. Але коли закінчилася перша світова війна, це стало сприятливим ґрунтом для зародження

адвентистської громади саме у Мамаївцях. У 1918 році у село Нові Мамаївці повертається Семен Угречук, який перебував у полоні в Італії. Саме під час перебування в полоні він знайомиться з протестантами, які будували свою віру на Біблії. З полону Семен повернувся зовсім іншою людиною: він щоденно читає Біблію і ділиться прочитаним зі своїми сусідами. По сусідству із ним поселився Василь Ковалюк, який також мав Біблію, але був прихильником православної церкви. Між ними зав'язалися дискусії, які тривали довго, завдяки чому вони почали краще розуміти Біблію.

Одного разу Семен Угречук зустрівся з Ганною Майовською і та, знаючи, що він читає Біблію, вказує йому на Десять заповідей, на четверту заповідь та на інші місця з Біблії. Угречука не потрібно було довго переконувати, він сприймає все це, а від нього і Василь Ковалюк. У подальшому вони відвідують зібрання у Чернівцях і стають членами Адвентистської церкви. У 1919 році організовується перша група віруючих у Нових Мамаївцях, а до них приєдналися і деякі члени їхніх сімей, сусід Майовської – Микола Завадюк та чоловік Ганни Майовської Збиралися на богослужіння в домах Василя Ковалюка, Семена Угречука та Ганни Майовської. На ці богослужіння, які в той час проходили по домах, приходили і члени церкви, що проживали в Рогізні, Садгорі та Жучці.

Розвиток громади та придбання першого дому молитви

Після завершення війни румунська влада обіцяла своїм воїнам надати ділянки землі на Буковині. За таким наділом приїхав і Костянтин Дімітріу. Тут він познайомився з адвентистським ученням і разом з Василем Якубовичем поширював релігійну літературу по селах і містах. Ще один здобуток був для нього, коли він зустрів у Лужанах Ганну Юрійчук, яка у 1921 році приймає хрещення і стає дружиною Дімітріу. Далі в Лужанах адвентистське вчення приймають: Марія Майданська, Ганна Заєць, Параска Онуфрійчук, Марія Мошук та інші.

Адвентистська вістка поширюється на цій території. У другій

половині двадцятих років організується група адвентистів у Старих Мамаївцях. Це Михайло Лук'янюк з дружиною Єленою, Дмитро Глуханюк з дружиною, Захарій Тарлецький з дружиною, Дем'ян Марчук з дружиною, Леонтій Панімарчук, Прокоп Скулеба. Громада Старі Мамаївці була прийнята до складу Північно-Молдавської конференції на з'їзді у 1933 році. А згодом у 1930-х роках вони приєдналися до громади Нові Мамаївці.

На початках віруючі збиралися по домівках, не маючи приміщення для проведення богослужінь і обрядів. Влада переслідувала релігійні зібрання, які не відповідали вимогам державної церкви. У віруючих забирали Біблії, збірники пісень, накладали штрафи і арешти.

Церква Адвентистів сьомого дня не була узаконеною, тому не мала права на придбання культових споруд і церковного майна. Зібрання її членів вважалися нелегітимними і переслідувалися. Наприклад, 19 квітня 1924 року жандарми увірвалися в дім, саме у той час, коли адвентисти молилися. Застосувавши силу, їх підняли з молитви, а далі групу, що налічувала 21 особу, відвели до Чернівців, прямісінько під військовий трибунал. І це лише маленький епізод. Але, незважаючи на те, що життя віруючих було гірким – солодкими були результати, бо громада постійно зростала. Хрестилися нові люди у багатьох селах нашого краю, де пізніше утворилися адвентистські громади.

У 1927 році, як відповідь на постійні клопотання перед владою, було отримано дозвіл на придбання приміщення, що раніше використовувалося як стельмашна майстерня. Громада раділа навіть цьому, адже тепер вони будуть мати змогу славити Бога, не боячись переслідувань. Своїми силами та коштами був проведений ремонт. І виникає потреба в організації богослужінь та діяльності громади, як цього вимагає Церковне керівництво.

Довгих 17 років влада не давала дозвіл на електрифікацію дому молитви, хоч на фермах, де стояла худоба, горіла електрична лампочка. Таким був час, але це не було перешкодою, бо богослужіння натхненно проходили і при світлі газових ламп.

До наших днів ми маємо дуже мало інформації про служіння в ті часи, але нам відомо, що першими пресвітерами були обрані: Семен Угречук, Василь Ковалюк, Михайло Глібка. Першими проповідниками, що опікувалися громадою, були Орищук і Якубович.

З цього часу і протягом багатьох років до цього невеликого дому молитви звідусіль тягнулися люди, щоб послухати живе Боже Слово, яке того часу лунало із уст пресвітерів та пасторів. Громада з вдячністю згадує служіння Андрія Словського, Миколи Кравчука, Василя Шпака, Дмитра Клевчука, Леона Белінського, Михайла Лук'янюка, Василя Ген, Василя Петрюка, Івана Якубчака, Лазаря Меленко.

Розвиток громади та будівництво нового дому молитви

Громада зростала, а дім молитви не вмщав охочих послухати Боже Слово. У спекотні дні люди стояли під вікнами, а в холодні – в проходах. Неодноразові звернення до влади на дозвіл про розширення дому молитви наштовхувалися на глуху стіну мовчання.

Розповідають один випадок, коли в Мамаївську громаду приїхали гості з Латвії. Також несподівано завітали представники з органів влади, маючи намір заарештувати того, хто буде проводити служіння. Маючи мудрість від Бога, ніхто не встав зі свого місця, тільки наперед вийшла чотирирічна дівчинка Наталія Ілюк та розповіла вірш «Вітаю всіх любов'ю Бога». Після чого перевіряючі покинули церкву. А гості продовжили своє служіння аж до 12 години ночі. Після такого випадку урядовці опломбували дім молитви, виправдовуючи свої дії тим, що діти не повинні знаходитись у церкві. Після цього випадку дітям заборонили відвідувати служіння, декого із батьків оштрафували й погрозили позбавити батьківських прав. У 1960-тих роках майже всі адвентисти мали труднощі з працевлаштуванням, а молодь не могла на рівних умовах вступати до навчальних закладів. Обряд хрещення на річках та інших водоймах міг звершуватися тільки вночі й таємно.

Хоча органи влади намагалися якнайбільше обмежити діяльність церкви і закрити громади, та Бог і в цей час прокладав дорогу для заснування нових громад. Мамаївська церква поповнюється все новими адвентистами з навколишніх сіл. Знаменною датою для адвентистів стало 1 травня 1988 року, коли відбулися громадські збори, на яких сповістили радісну новину. Після довгого часу молитов і клопотань до влади, було видано документ, який дозволяє перебудову купленого будинку у Мирослава Іпатія на дім молитви. Одразу ж обирається будівельний комітет і вже наступного дня, 2 травня, більше половини членів громади зібралися біля придбаної будівлі. Було проведено служіння, яке звершив Іван Якубчак, на основі 53 розділу з книги «Пророки і царі», на якому прозвучав заклик до того, щоб кожний вкладав у роботу всі свої вміння, сили та кошти. Ці слова не були марними, віряни працювали не покладаючи рук, що дозволило 30 грудня 1989 року провести перше святкове богослужіння у новозбудованому домі молитви. Зібрання відкрив Василь Кизима.

Незважаючи на відкриття нового дому молитви, відкритим залишився і старий. Деякі адвентисти, які проживали поряд, виявили бажання проводити в ньому богослужіння і на чолі з проповідником Миколою Котирлом організували громаду, в якій на кінець 2003 року налічувалося 55 адвентистів.

Розвиток громади в часи незалежності України

1990-і роки виявилися сприятливими для церкви. На території Буковинського регіону утворюється багато нових громад. До Буковини приїжджають закордонні євангелісти, включаються у активну діяльність і місцеві пастори. У результаті такої роботи у церкву вливається багато новонавернених адвентистів.

У 1986 році засновується ансамбль бандуристів «Буковинська перлина», до складу якого входило 13 вірянок. Згодом в 2002 році до колективу приєднуються чоловіки, які допомагають жінкам у служінні своїм співом. Колектив відомий і за межами

Буковини та України, адже часто їх запрошували своїм співом славити Бога в Голландії, Німеччині, Польщі, Молдові, Румунії. Колектив розвивається у своєму служінні й сьогодні.

Ще однією подією, особливо для дітей стало 4 квітня 1995 року. У громаді був організований клуб слідопитів «Швидкий олень». Після складання іспиту, а його успішно склала 21 дитина, відбувся урочистий прийом. Діти перед громадою давали обіцянку слідопита, а їм, в свою чергу, пов'язували галстуки. Це був перший клуб слідопитів в Україні. У 2004 році в с. Мамаївці відбувся перший зліт слідопитів Буковини, де був організований новий клуб слідопитів «Лев». Згодом і четвертий слідопитський зліт також було проведено у с. Мамаївці.

1 січня 2010 року відбулося посвячення першого в Україні молодіжного центру, де молодь проводить свої зустрічі та заходи.

Діяльність громади у цей період є різноманітною, але про неї можна більше можна дізнатися з різноманітних церковних сторінок в соцмережах та на каналі в Ютуб. Хочеться лише згадати служителів, що звершували служіння в цей період, це: Георгій Головач (помічники Іван Серна, Іван Завадюк), Федір Андрійчук, Павло Кирилук, Олег Осадчук, Борис Демчук, Василь Олійник, Василь Гаврилца, Іван Олійник, Іван Серна, Віталій Гунько, Григорій Чайник, Василь Величко, Павло Єременко, Ярослав Опаєць (помічник Богдан Осадчук), Дмитро Колотило.

Від Мамаївської громади відділилися та утворилися нові дочірні громади: Стрілецький Кут, Мамаївці Нові, Кіцмань, Ставчани, Реваківці, Неполоківці, Драчинці, Лужани, Шипинці.

Служіння громади в наші дні

Мамаївські адвентисти активно служити Богові і людям. Проходять євангельські зустрічі, де для місцеві жителі можуть почути вістку спасіння.

З початком повномасштабної війни Росії проти України члени

громади допомагають переселенцям, надають необхідну допомогу воїнам на передовій.

Ведеться служіння для дітей, підлітків. 13 травня 2023 відзначали 30 років слідопитського руху в с. Мамаївці. Слідопити клубу «Лев» провели суботнє служіння, яке супроводжувалось піснями, інструментальними номерами.

У травні 2023 року проходила соціально-просвітницька програма «Надія для України». Спікером програми була гостя із Південної Африки – Кейт Нел. Програма проходила у молодіжному центрі та була спрямована на молоде покоління. Перекладачами на програмі були Борис Демчук і Вадим Завадюк. Молодь із громад Мамаївці та Лужани була активно задіяна в організації й проведенні зустрічей. У результаті цього відбулося хрещення двох молодих людей.

Підготував Борис Демчук